

anime

GINTAMA: THE FINAL

Írta: Yuuko

Véget ért a Gintama???

Anno, amikor remegő kézzel elindítottam a *Shirogane no Tamashii-hen* 2 befejező részét, felkészültem arra, hogy szétbőgjem a fejemet, és hogy lezárjak egy korszakot. Erre a rész végén nem a sírástól, hanem a röhögéstől és részben a dühtől is fuldokoltam, mivel pofátlanul félbeszakították a történetet. Így amikor megláttam, hogy érkezik a lezáró film, nem igazán tudtam elhinni, hogy most már tényleg vége lesz. Olvastam, hogy utolsó film, hogy befejeződött a manga (erős voltam, és semmit sem spoileréztem le magamnak), hogy vége, the end, finito... de valamiért mégsem tudtam teljesen felfogni, hogy ezúttal tényleg nem lesz tovább. És egészen a legvégéig reménykedtem, hogy megint csak a mangaka szórakozik velünk.

Ha esetleg még nem ismeritek a sorozatot, akkor ajánlom figyelmetekbe pintergreg remek cikkét róla (*AniMagazin 30.*). Illetve ha eddig még nem mertetek belekezdeni, lehet, hogy éppen itt

az ideje! Ez a cikk tehát leginkább a rajongóknak szól, akik vagy a kezdetektől, vagy a történet bizonyos pontján bekapcsolódva, de hűségesen végigkövették a *Gintama* történetét. Vagyis helyesebb talán úgy fogalmaznom, hogy közösen átélték a karakterekkel.

Egy kis személyes kitekintő

Szerintem nincsen köztes út: valaki vagy az első pár epizód után feladja, mert úgy érzi, hogy unalmas, és nem történik benne semmi; vagy pedig hagyja, hogy beszippantsa ez a világ, és millió érzelmet váltsanak ki belőle a részek. Talán nem meglepő, de én is a második csoportba tartozom. Anno éppen a *Porori-hen* elstartolása előtt értem be a sorozatot. Magát a Gintamát teljesen random kezdtem el nézni, és nem is sejtettem, mekkora kedvenc lesz. Csak egy samurájos sorozathoz volt kedvem, és ezt sokan ajánlották. De már az első két (amúgy filler) rész véglegesen beszippantott, és ez minden epizód után csak tovább

fokozódott. Voltak benne részek, amik alatt alig kaptam levegőt a röhögéstől – egyszerűen nem tudtam abbahagyni a nézésüket, így éjjel próbáltam csendben megfulladni, nehogy felébresszek valakit. De voltak benne olyanok is, amiket az izgalomtól remegve vagy éppen fangörcsben fetrengve néztem. És volt, ahol szintén alig kaptam levegőt, csak éppen nem a nevetéstől, hanem a sírástól. Mondjuk ekkor is közbejöttek olyan elborult jelenetek, ahol már sírva röhögtem rajta. Ez a film is ilyen volt.

Gintama: The Semi-Final

A film megnézése előtt játszódik ez a két részes OVA, ami ott folytatódik, ahol a *Tamashii-hen* 2 befejeződött: Shinpachi még mindig ott álldogál a hídon, ahol Gintoki hosszú idő után először látta

őt újra. Shinpachi azonban még nem vette észre főszereplőnkét, aki szeretné, ha ez így is maradna. Azonban harc tör ki a Yorozuya és a Naraku között, így Gintoki kénytelen beavatkozni. A cél tehát megmenteni a barátait úgy, hogy ne derüljön ki a kiléte, bármit is kelljen bevetnie ahhoz, hogy ezt elkerülje. Akár egy ágyékkötőt is... Eközben Kondou-san ismét házasodni készül: megint diplomáciai megfontolásból, és megint egy gorillával. Szóval minden a szokásos, aggodalomra semmi ok, vagy mégis?

Érdeemes megnézni a film előtt, hogy az ember felfrissítse egy kicsit az emlékeit. Hozza a hamisíthatatlan Gintamára jellemző hangulatot, és a röhögőgörcs is garantált. Illetve nem árt, hogy egy kicsit újra hozzáedződhessen az ember a Gintama-hangulathoz, ugyanis a film aztán nem kíméli a nézőket. Szóval következzen is a...

Gintama: The Final

...ahol már az elején bedobnak minket a mélyvízbe, de szerencsére kapunk egy-két ezüst gömböt, hogy azért ne merüljünk el. A Z generáció rögtönzött flashbackjét tekinthetjük meg Son Goku, Vegeta és Yamcha főszereplésében, megspékelve egy kis *Astro Boy* előtti tisztelgéssel. Bár ez a flashback elég random, és össze tudja zavarni az egyszeri nézőt, aki már csak homályosan emlékszik az előző évad történéseire (bár nyilván ilyenből csak kevés van), de szereplőink már az elején sem hazudtolják meg magukat, hiszen ők maguk is felróják a bevezetőnek a nehezen érthetőségét. De aztán lassan eljutunk a valódi kezdésig is, amikor végre beindul a történet, ami igazából három ívre bontható.

Felhívnám a figyelmet, hogy itt most spoilerok következnek a *Shirogane no Tamashii-henre*, úgyhogy csak óvatosan. A nagy harcnak vége, mindenki éli tovább az életét, kedvenc bandánk már két éve feloszlott, Gintoki pedig a vidéket járja mini-Shouyóval együtt. Egészen addig, amíg az előző évadokban már elvileg legyőzött halhatatlanságra áhítózó szervezet, vagyis mindenki legutáltabb amantói, a Tendoshu, visszatérnek, és elrabolják Shouyót, hogy újra felélesszék Utsurót. Nagyon is egyszerű és átlátható a dolog, nem igaz? Így nincs mit tenni, a Shoka Sonjuku egykori tanítványai még egyszer összeállnak, hogy megmentsek szeretett tanárukat – ezúttal véglegesen. Maga a film, vagyis inkább az első kétharmada leginkább

Gintoki és Takasugi körül forog, hiszen nekik ketjüknek még bőven vannak lezáratlan ügyeik egymással. A harcok közben (amiből azért Katsura is kiveszi a részét) olykor visszaemlékezünk a régi szép időkre is. Ez a film aztán tudja, hogyan kell érzelmileg kikészíteni a nézőit, de ezt már megszokhattuk a Gintamától. Ugyanakkor a többiek is újra feltűnnek a színen, tényleg szinte minden eddig megismert – és életben lévő – karakter kiveszi a részét a világ újbóli megmentéséből. Vagy ha ekkor még nem tűnnek fel, akkor a film utolsó harmadában biztosan, ami mindenfajta konkretizálás nélkül éppen olyan örült befejezés volt, mint amit ettől a történettől várhattunk.

Megvalósítás

Az itteni rajzolás kicsit másabb, mint az eddigié, de tagadhatatlan, hogy jól áll a mozi a Gintamának. A külföldi nézőknek ez azért kevésbé volt jó, mert várnunk kellett még vagy egy évet a megnézésére, de megérte. Az elején a *Dragon*

Ball-os rajzolással majdnem levittek az életről, főleg a szereplők kinézete miatt, de azért tudtam értékelni a poént. Kezdetben nagyon zavart, hogy Gin-san más mintájú ruciban flangált, de szerencsére drasztikus körülmények között gyorsan egyesült megszokott viseletével.

A zenék is jók voltak, bár ez nem meglepő. Rengeteg kedvenc bandát és számot köszönhetek ennek a sorozatnak (SPYAIR, Burnout Syndromes, CHICO with HoneyWorks, DOES), több közülük a csengőhangom is volt sokáig. Most is a sorozat talán két legikonikusabb bandájának a számait hallhatjuk felcsendülni, ami már csak azért is nagy szó, mert a DOES 2016 óta hiátuson volt. A SPYAIR pedig a főcímdalt (Wadachi) is szolgáltatja, amit kifejezetten a Gintamához írtak.

A drámai részek után és közben továbbra is hozza a film a Gintamára jellemző elborult humort. Először sírva röhögtem a nézése közben, aztán pedig már röhögve sírtam. Bármikor újra tudnám nézni, és szerintem fogom is. Még mindig nem tudom elhinni, hogy ezzel vége van a történetnek.

Rengeteg karakter nőtt benne a szívemhez, igazából könnyebb lenne felsorolni, hogy ki nem – talán sosem tudtam egy animénél ennyi karakterhez nevet és történetet is társítani. És bár méltó lezárása volt a történetnek, mégis fáj elengedni ezt a franchise-t.

Miközben írtam ezt a cikket, rengeteg minden jutott eszembe: konkrét epizódok, jelenetek, mondatok, hangsúlyok (rengeteg seiyuu lett a kedvencem utána) és dalszövegek... A Gintama tényleg egy korszakot jelentett számomra, és hiába láttam már azóta több száz animét, még mindig bőven benne van a kedvenceim között.

Kinek ajánlanám?

Magát a filmet mindenképp csak azoknak, akik végignézték a sorozat összes évadát. Magát a franchise-t viszont legszívesebben mindenkinek ajánlanám. Igaz, ahhoz, hogy értékelni tudjuk az utalásokat benne, szükségeltetik előtte pár anime megnézése és a klasszikusok legalább ismerete, így első animének nem igazán tudnám ajánlani. Aki viszont már rendelkezik a megfelelő előismeretekkel, annak felejthetetlen élményben lehet része. És még ha minden utalást lehetetlen is megértenie az embernek, a sorozat alpból elborult humora mindenfajta előismeret nélkül is garantáltan szórakoztató.

Sokat gondolkodtam, hogyan is tudnám lezárni nemcsak ezt a cikket, hanem ezt az egész „korszakot”, de végül a Gintama szokásához híven

újra képes volt meglepni. Két évvel a zárófilm kiadása után (elég sokat vártam ennek a cikknek a megírásával) bejelentettek ugyanis egy új anime adaptációt, ami a *3-nen Z-gumi Ginpachi-sensei* spin-off novelen fog alapulni. Részemről már alig várom! [És ha már Ginpachi-senseiről van szó, a Távolság kategóriában találtok egy cikket a főbb karaktereket ihlető híres japán személyek életéről.] (57. oldal)

Cím: Gintama: The Semi-Final

Év: 2021

Hossz: 2 x 24 perc

Értékelés: MAL: 8,47

Cím: Gintama: The Final

Év: 2021

Hossz: 104 perc

Értékelés: MAL: 9,05

